

№ 17 თბილისი სექტემბერი 1958

საქართველო

— ქეთინო, შენი საქმრო, ცოტა არ იყოს, ხანში შესულია.
 — სამაგიეროდ „ვოლგა“ ჰყავს ახალი, გენაცვალე.

1 3

ახალი ბინა მისცეს რაჟდენს: კარგი მუშაკი ხარ და ფართოდ იცხოვრო. ქეიფ-ქეიფით ჩასახლდა. მთელი ერთი კვირა ცვლიდა სადღეგრძელოს სადღეგრძელო, თამადას—თამადა.

ილოცებოდა ჭერი, იქუყებოდა მტერი. საკეტი ცხრადაათიშაური ღირს. დაკეტვა გადმონაშთია, მაგრამ ჯერჯერობით ჩვენშიაცაა დაშვებული: თუ რამე გაქვს, უნდა ჩაკეტო და, თუ არაფერი გაქვს, მაინც უნდა ჩაკეტო.

რაჟდენს, ღვთის წყალობით, ყველაფერი ჰქონდა. ახალ ბინაში ყველაფერი ახალთახალი იყო და, მაშასადამე, საკეტიც.

ერთ დღეს მისი მთელი ოჯახი დაპატიყეს. წასვლის წინ კარის ჩაკეტვა სცადეს, აჯაჯგურეს, აჯაჯგურეს და მოულოდნელად აღმოჩნდა, რომ საკეტი არ იკეტებოდა.

რკინა-კავეულის მაღაზია ცხვირწინ იყო და იყო იმ მაღაზიაში ცხრადაათიშაურიანი საკეტი, რომელსაც, ყველა ღირსებასთან ერთად, ერთი უმნიშვნელო ღირსებაც გააჩნდა: იკეტებოდა.

რაჟდენი ქვრივი კი არა, ცოლ-შვილით საგსე კაცი გახლდათ და, რაც არ მიუციათ, არც არაფერი წაურთმევიათ მისთვის, მაგრამ ახლა ოთარაანთ ქვრივი მოიგონა: ერთი ქათმის გულისათვის გუბერნატორამდე თავისი ფეხით რომ იარა და, რკინა-კავეულობის მაღაზიაში კი არ გადავიდა საკეტის შესაქენად, დაჯდა წერად არზებისა.

რაჟდენი საბინაო სამმართველოს მიადგა, იჩხუბა, იდავიდარაბა, და ასეთი

პასუხი მიიღო—გუშინ სახლი აგვიშენებია, დღეს რა დროს რემონტიაო.

— რემონტი ერთი ორი თვე კიდევ არ დასჭირდება, ჯერ მხოლოდ საკეტია გამოსაცვლელი და ის გამოუცვალეთო.

— ამას დიდი გაწამაწია უნდაო, — უთხრეს, — ჯერ უვარგისი საკეტი უნდა მოახსენებინო, ჩამოაწერინო, მერე ხარჯთაღრიცხვა შეადგენინო, დაამტკიცებინო, ბიუჯეტი დააშვებინო, მერე ახალი საკეტი გადარიცხვით შეაძენინო, ხელსანი გააგზავნინო, ჩასმევინო და მერე საქმეში გაატარებინო, ჰოდა. ვიდრე ამდენი პროცედურა ჩატარდებოდა, სახლი უკვე სარემონტო გახდება და, ჯანი გავარდეს, ბარუდამ საკეტიც მაშინ გამოუცვალეთო.

ეს რა ბიუროკრატიზმიაო, და რაჟდენს არ დაუტოვებია არც ქართული, არც რუსული, არც ახალგაზრდული და არც დაბრძენებულთა საკითხავი გაზეთების რედაქციები, გაიცნო და გამოაყურა კორესპონდენტები, ლიტმუშაკები, განყოფილების გამგეები, პასუხისმგებელი მდივნები, რედაქტორის მოადგილეები და თვით პატივცემული რედაქტორებიც. ერთი სიტყვით, იმდენი იქაქანა და იმდენი სიტყვა დახარჯა, რომ მთა და ბარი შეაჯერა, მაგრამ რედაქციები ისევ საბინაო სამმართველოს უგზავნიდნენ მიმართვას: ესაო და რედაქციამ მიიღო მამხილებელი წერილი, რომელშიაც ნათქვამია, რომ ამა და ამ ქუჩის ამა და ამ ნომრის ამა და ამ ბინის ესა და ეს საკეტი მოშლილია და გთხოვთ შეამოწმოთ ამ ფაქტის სის-

წორე და გვაცნობოთ რა ზომებს იღებთ მდგომარეობის გამოსასწორებლადო.

საბინაო სამმართველოც ამოწმებდა მამხილებელ წერილში ნამხილებ ფაქტს, და ადგენდა სათანადო პასუხს სათანადო რედაქციისადმი: ესაო და წერილში მოყვანილი ფაქტი დადასტურდა: ამა და ამ ქუჩის ამა და ამ ნომრის ამა და ამ ბინის ისა და ის საკეტი დიხხაც რომ მოშლილია და მომავალი წლის ბიუჯეტში გათვალისწინებული იქნება მისი გამოცვლა. პასუხი ეცნობა მომჩივანსაო.

გადიოდა დრო-ქამი და მომჩივანსაც დასტა-დასტად უგროვდებოდა დაწესებულებებისა და რედაქციების პასუხები და გადაწყვეტილებები, ისევ ისევ და ისევ იმასვე ჩიოდა იგი, ოღონდ ახლა ერთი მნიშვნელოვანი უპირატესობა გააჩნდა მის საჩივარს: გაცილებით უფრო სქელი იყო იგი და თანაც მიძვივით ასხმულაკინძული.

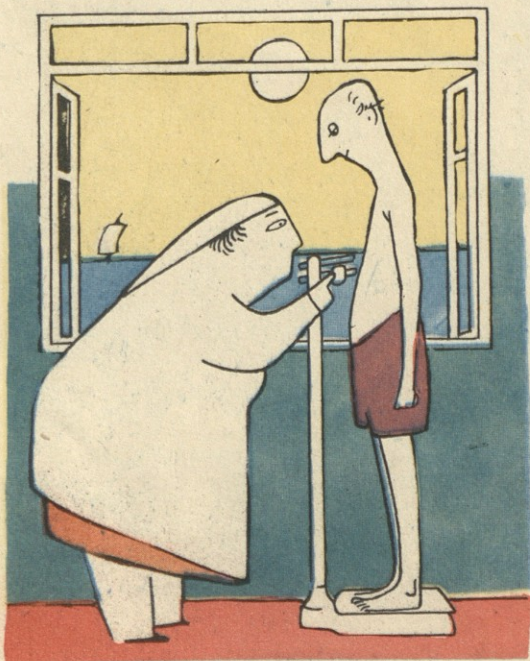
აიხირა რაჟდენმა და გაიჩინა საქმე, თორემ რა მოხდა მართლა და მართლა, სირცხვილნაჭამივით გაწითლებულ მზესაც კი აჩნია ლაქები და, თუ ეს მნათობთა მნათობიც არ არის უნაკლო, რა დიდი საქმეა საკეტი არ იკეტებოდა ან საათი დროს ვერ ზომავდეს!

ან კიდევ რა ჰქნას საბინაო სამმართველომ. მას ხომ არ აუშენებია სახლი, აკი სამშენებლო კანტორამ ააშენა იგი; კანტორამაც რა ჰქნას, საკეტი მას ხომ არ გაუკეთებია, ქარხანამ გააკეთა; ქარხანამაც რა ჰქნას, მოცლილი ხომ არ არის ქარხნის დირექტორი, რომ ისე დაწვრილმანდეს იმ სიდიდე კაცი, რომ კირკიტი დაუწყოს და სინჯოს იკეტება თუ არა მის მიერ გამოშვებული საკეტი!

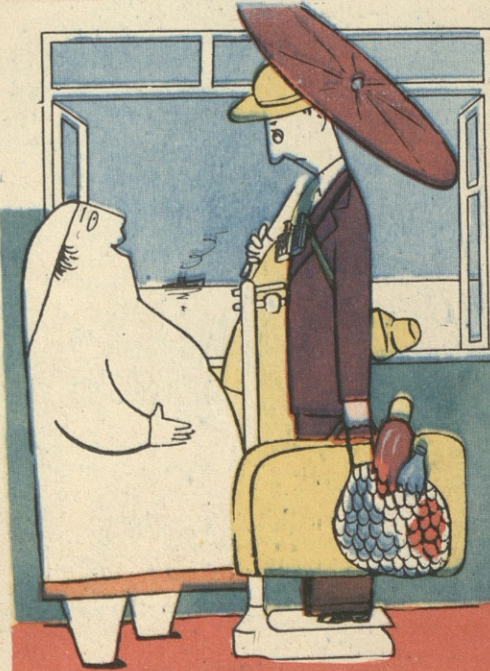
რიცხვია მთავარი. ბიძია, რიცხვი და რიცხვს ხომ ზუსტად ადგენს: ამა და ამ წლის ამა და ამ თვის ამა და ამ რიცხვში ჩემდამი რწმუნებულმა ქარხანამ ამდენი და ამდენი საკეტი გამოუშვაო. თუ არ იკეტება, ცხრადაათიშაურად ხომ იყიდება, წარმოებას ხომ ზარალი არ უნახავს და მეტი რა გინდათ! ეგ რაჟდენია თუ ვილაცა, მოცლილია და ეგ არის. თორემ საკეტების დამზადების მონოპოლია ერთ ქარხანას ხომ არა აქვს, სხვაგან ისეთი საკეტები მზადდება, რომ იკეტება (ეს ისე, ნაირნაირობის გულისათვის, ყველა ერთნაირს ხომ არ გამოუშვებს!).

ჰოდა, იმდენ ფულს რომ ხარჯავს პურ-მარილში, ცხრადაათიშაური საკეტისათვისაც გაემეტებინა, რომ არ შეეძრა ცა და ქვეყანა და, არ შეეკლა ამდენი ხალხი.

ნახ. 3. ჭუმბურიძისა ქარობზე ჩასვლისა და ნაომსკლის ისმორიი

— 60 კილოგრამი ხართ!

— ოჰო, 10 კილო მოვიმატათ!

მ. ქარხანა

ნან. დ. ერისთავისა

მოკალაქე (მოლარეს)— ამხანაგო, თუ არ მოგ-
თხოვეთ, ისე ხურდა არ უნდა დამიბრუნოთ?
მოლარე (მიუთითებს წარწერაზე): „მოითხოვეთ
ხურდა მოლარიანისაგან“—ამხანაგო, ხომ ხედავთ რა
წერია ხალაროზე!

ინსერუქცია

(რჩევა-დარიგება მშობლებს, რომე-
ლთა შვილები აბარებენ მისაღებ
გამოცდებს უმაღლეს
სასწავლებლებში)

რა ხნისაც არ უნდა იყოთ შვი-
ლი, საკუთარი შვილიშვილებიც
რომ ჰყავდეს, მშობლისათვის მაინც
პატარა ბავშვია, რომელზეც ყო-
ველდღიური ზრუნვა არის მშობ-
ლის უპირველესი მოვალეობა.

უცნობი მშობლის დღიურიდან.

მშობლებო, გახსოვდეთ, რომ
ბავშვის აღზრდა იწყება არა აკე-
ნიდან (მაშინ მოხამსახურეც კი
მოუვლის), არამედ ხასკოლო ასა-
კიდან. ბავშვის სკოლაში მიყვანის
დღიდან თქვენც უნდა დაიწყოთ
სიარული სკოლაში (ზოგიერთმა
მშობელმა სწავლაც კი), თუ მას-
თან ერთად კლასში არ შეგიშვებ
და შერბზე არ მიგიითოთეს, დაბრ-
ძანდითო, მაშინ სკოლის ეზოში
დაბრძანდით და იქ დაელოდეთ
თქვენს შვილს. თუ გაკვეთილების
დამთავრებამდე გარეთ არ გამო-
აგდებ, გაკვეთილები რომ დამ-
თავრდება, უბეჯელად გამოვა-
აუცილებელია გაიხსნოთ თქვენი
შვილის ყველა მასწავლებელი,
სკოლის დირექტორი და, თუ მოა-
ხერხოთ, განათლების განყოფილე-
ბის გამგეც. თუ თქვენი ბავშვი
დვთის წყალობით კარგად სწავ-
ლობს, არ დატოვოთ მუხსიკალუ-
რი სასწავლებლის გარეშეც. თუ
ეხეც დახმდა, ერთი-ორი უცხო
ენაც ასწავლეთ კერძო მასწავლე-
ბელთან. თუ სიარული კიდეც შე-
იძლოს, ატარეთ ცეკვის მასწავ-
ლებელთან, ვინ იცის, აქაც ისეთი
ტალანტი გამოიჩინოს, საზღვარგა-

რეთაც კი იმოგზაუროს. ბავშვი
ყოველმხრივ განვითარებული და
განათლებული უნდა იყოს. ხომ
გახსოვთ ფენომენალური ბავშვი
რობინზონი, ატამზე რომ ამბობდა
ატამიანო, ხოლო ალუბალზე—შუ-
ველო და თანაც ხულ 7—8 წლისა
იყო. თქვენიც ასეთი აღზრდის
შემდეგ ისეთი უნდა გამოვიდეს.
სადამოფობო ბავშვი ატარეთ კი-
ნოთეატრებში, თუნდაც სახლში
ტელევიზორი გქონდეთ. მას, რაც
არ უნდა იყოს, გამოხსივება აქვს
და, ხომ იცით, პატარა ბავშვის
თვალეზისათვის მაინც მავნებე-
ლია. გამოიწერეთ ყველა წიგნი,
რომელიც კი გამოიცემა და გა-
ნურჩევლად მიეცით ბავშვებს.
მათ თვითონვე უნდა გაარკვიონ
რომელი მწერალია კლასიკოსი.
ბავშვს ბევრი დარიგება და ჰკუხის
სწავლება არ სჭირდება. ხომ გაგი-
გონიათ—ბევრი მამო ხარხაც კი
გააგიყვებო და აბა ბავშვს რა მო-
უვა. ეცადეთ ბავშვი ყველა სა-
განში ერთნაირად იყოს ძლიერი,
ხოლო ფიზკულტურიდან კი აუ-
ცილებლად გაათავისუფლეთ. გან-
სოვდეთ, რომ ვარჯიში მარტო
ჯანმრთელობას აკაუებს, ხოლო
შეკვანი და განვითარებული ბავშ-
ვი მოჭიდავესავით სქელი კისრი-
თა და წინ გამოვარდნილი გულით
ხომ არ ივლის. რაც შეიძლება
ადრე შეიძინეთ ბავშვისათვის სა-
თვალე თუ თეთრი არა, ფერადი
მაინც. ეცადეთ თავიდანვე შეუს-
რულოთ ყველა სურვილი. ნუ
გააღიანიებთ, ეს მას ჭირვეულსა
და ჯიუტს გაზრდის. ყველა მისი
ხიტყვა დაიჯერეთ, რომ არ გაა-
ნერვიულოთ, როგორცაც არ უნ-
და ჩაიცვას და დაიხუროს, არა-
ფერი თქვათ, მან ეს თქვენზე
უკეთ იცის, ის ხომ გაცილებით
თქვენზე მეტს დადის.
ახე და ამგვარად ბავშვი მიაღ-

ნან. ზ. ლეუავასი

მოკალაქე — მე სისუფთავის წიხრების დარღვევისათვის
დამაჯარიმეთ და თქვენ კი ჯარიმის ქვითარი ქუჩაში დააგდეთ.
მილიციანი — გადაიხადეთ წინააღმდეგობის გაწევისათვის
კიდევ 5 მანეთი.

თუ თქვენმა შვილმა გამოცდა
ჩააბარა, სიხარულის ელდა არ გე-
ცეთ და მოხაბრუნებულნი არ გე-
დეთ, უნდა დაიწყოთ თქვენი
გრძნობები და ფრთხილად იყოთ.
ხოლო, თუ ჩაიჭრა, არც მაშინ უნ-
და ატეხოთ ერთი ვაი უშველე-
ბელი, უნდა სასწრაფოდ მიიღოთ
გადამტრელი ზომები—წაიყვანოთ
ბავშვი ან მარტო თქვენ წახვიდეთ
ექიმთან და ცნობა აიღოთ, რომ
ბავშვი სიცხიანი იყო გამოცდის
შომენტში და მხოლოდ იმიტომ
ჩაიჭრა. თუ ამ ცნობამ არ გასჭ-
რას, მაშინ იმდენი უნდა იაროთ
უმაღლეს სასწავლებელში, ისე
უნდა მოახერხოთ თავი, ვიდრე
ბავშვს ხელმეორედ არ დაუშვებენ
საგანში. თუ ამ წამალმაცარ გას-
ჭრა, მაშინ რკინის ქალამნები
მაინც არ დაგჭირდებათ და შეა-
წუხეთ ყველა შემდგომი ინსტან-
ცია, თვით მოხკოვამდე.

რას იხამ, უნდა გაგიგონ—ბავშ-
ვის მომავლის საკითხი წყდება.
თუ ყოველივე ცდამ ამაოდ ჩა-
გიაროთ, ფარ-ხმალი არ დაუპაროთ:
მოთმინებით აღიჭურვეთ, ბავშვი
მომზადეთ (ისე, რომ მაინცდა-
მაინც არ გადაიდალოს) და მომა-
ვალ წელიწად იგივე გაიმეორეთ.
წარუმატებლობის შემთხვევაში
ბედი ჩარიცხვამდე უნდა ეძიოთ.
ნახვამდის, მშობლებო.

ი. მელაშვილი

ბაქოში 14 წელიწადი

მე დღესათვის ერთ-ერთი სოლიდური დაწესებულების თანამშრომელი ვარ და, შეიძლება ითქვას, ამ პიონერთა შორის პიონერი, რომლებსაც აწარმოებდა დათმობის შემდეგ პირდაპირ წარმოების მიხედვით. მეც ასე მოვიქციე, პირდაპირ წარმოებაში წავედი. შემდეგ უკრესივე დავაბრუნე.

ამის წინათ გავიგე სტატიები თუ რა დიდი პრივილეგიათა სარგებლობე უმაღლეს სასწავლებლებში მისაღებ გაცილებზე, გადაწყვეტიტ უმაღლესში შესვლა და ხელის კანკალით შევიტანე ჩემი გაცილებული ბატონობა იურიდიულ ფაქულტეტზე.

დღეს ქართულ წერის ენაზე, აი, ენაზე საგაბილი კომისია წინაშე და გულის ფანქარებით ველოდები თუ რა თემის გამოვიცხადებს ვაჟიშვილს.

ფიცი აცხადებს:

1. საკომპერტორი სიფელი - გვიანი ბიავსა მიხედვით (შემახურა).
2. პატრიოტული პოეტი აკაკი წერეთლის შემოქმედებაში „აზნი აზესა“ მიხედვით (შემახურა).

3. „ეინ აანენა თბილისა“ (ქინამა აღტაცების ღირალი აღმზისა).

ფიცი, ფიცი ვინც აუნუნდა, ჩემი სახელოვანი წინამძღობი და თანამედროვენი, რომელთა მიზნობებელი, შრომისმოყვარე და გამაყვრე ხელით ჩემი სახელოვანი დღედაღამე მარტოვე აუნუნდა და დანაშენდა. მათ ღირსეულ საქმეთა შესახებ მთელი ქვეყანა აღაპრობდა და მომავალში ილაპარაკებს. ამიტომ მე მათზე არს ვაგებო.

არის მშენებელი ერთი კატეგორია, რომელთა საქმეთა დღის სინალოზე გამოტანა საჭირო და მათე დაწერი. ეს ამავეთ არ არის დიდი ხნის, ამ ამებს არ შეუქნია დაქალით ხომხობი-ბი და შეღის ლეგენდები. ეს ამბავი ასე უბრალოდ დაწერი. 1936 წელს გიორგი კინცაძემ აღზანულ კავსიანის ქუჩაზე პატარა ხუხულა იყიდა სინდელ-ციცხისაგან 2000 მანეთად. 1937 წელს ნენარეთა ვილით დასაბრუნებელი სახლის მშენებლობაზე თავაწილად გადა-ფარებ და სინდელ კინცაძემ 1939 წ. კინცაძემ შეიძინა ამანაგები შეიქცა-ლა და საკუთარი ბიზნესი, 18 წლის თამარი და რეზინა დასა. შრომის ფიციხულში, ამერიკა სამართლიანი ახლის აუნუნებზე დადი ხელშეკრულ-და. 1943 წელს რეზინა დადი ხელშეკრულ-და.

საბჭო მშენებლობა ამ დროი-

სათვის დიდი ხნის დასაბრუნებელი 1941 წელს 2 ნოემბრის ეს სახლი ტექნიკური ბიუროს ერთ მიმდებელი (კა. მანინ რაოდ უნდა მშენებელ ამანაგად ხუხულას შეყვანა, ითხოვდა საგაბილი კომისია. კვლის დათვა-რავალი, ეთიომად გაყვალა არ მომზად-რა, რადგან ხუხულას შეღანად შე-ყვანის შემდეგ მის, როგორც შეღანად, ეკუთვნოდა სახლის ერთი ნაწილი.

1945 წელს კინცაძემ გაყვალა სახლის პირველი სართული. 1946 წელს ქალიშვილის სახლები რომ შეიჭრა სართული იყო გაფორმებული, ისიც ზედ მთავრ-და და კოლის სახლებზე იყიდა კომა-ლიშვილის მიერ დაწესებული პროფე-სორი გათვალისწინებული ერთსართუ-ლიანი სახლის მშენებლობა და თავუ-ღებულა მუშაობდა 1956 წლამდე. ხო-ლო, ზუსტ რომ აილი, იგიონდაც გაი-ცდა, კინცაძის ფიციანი სახლის ნაცლად

მედი რორსართულიანი სახლი შეჩა-რა. არა ვი ვი სახლის მეორე სართუ-ლი გაყვალა. 1957 წელს 28 ავისტოსის ქონების ვაგონებზეა საქართველოს მი-ნისტროს სახლში მანკანად შეიტანა - მანკანის სახლები (რომლის მეორე სარ-თული უკვე გაყვალა) და არ ჩაუქნა

ქალქის საბჭოს თავი-რებს ვადაგვანა განსახილვად. 10 სექტემბერს ქალა-ქის მთავრობა არქიტექტორს თვხანაძე კინცაძის შეიღს ურთოთ ურასუხა: ამ-დენი შენებით დადილები იქნებოდა და შეიცვალა. კინცაძე (შვილი) ქალქის საბჭოს თავი-რებს ა. გ. მდელეს მიითვა

არა და კვლავ თავი-რებზე დას-ლაქის საბჭოს ვაგონებზე დას-ლაქის საბჭოს თანამშობილის შეიღს ენაბრათა კი არა. აუნუნებელი სახლი კინცაძის და მისკ ნენარეთა. (როცა რაივე იურებმა და იმედი-ბი, ასიგი წერილობის გამოცხადებ არ ღირს).

1957 წელს 20 ნოემბრის დადილ-დაქანულად ენა-კრებ პირველი სართუ-ლი შეიკადა და ასე მესავე სართულ-ზე ცხოვრობს არქიტექტორი, უსა-ხელო მთავრებული ამგდარი მშენებ-ელი, რომელსაც ერთი საგურტი არ ააბოდა საგურტიო სამართველობ.

რომ წავიღებ და ძელები დასევის. 1957 წელს 22/1-ს ქალქის საბჭოს თავი-რებმა ვაგონებზე დასევა, მისე, რომ მზარულ მი-ნიცილობს: ნამგალობს თეთრად

600 მანეთი ხელფასი ჰქვს. დავეჯღს საკუთარი უპროექტო სახლი დაწერი-ბი და რორსართულიანი რიზობიანი და პროექტითი აუნუნოს. ახლა ნან-გალებზე ითხოვ. რომან დავითის-ძე ნაგობია სარჩო კაციო. ამასთანვე მზა-რული უოფიციატორი არ ვარგა და შევიამანაგებ და სადღე თახი. იქ ხუ-თი, ბაილად ხუთობიანის აუნუნებო.

ქალქის საბჭოს თავი-რებმა ვაგონ-და. მით უკეთეს, ქალქს თახი მიუ-მატებო და 1957 წ. 28 ავისტოსის ქონების ვაგონებზეა საქართველოს მი-ნისტროს სახლის ნაცლად

დადილებზე ვადაგვანა. თვის მხრივ უკვე ვი ვი სახლის მეორე სართუ-ლი რიზობიანი 24-ოთახიანი სახლის მშენება დაწერი.

1949 წელს პავლე მანიძემ და დო-ლო ამწვეულად მიიღეს მიქის ნაველი რორსართულიანი რიზობიანი სა-ხლის ასაშენებლად. მეღანევეს ამწვე-ლის დედათიღს თინა გარნავა-ნიტარიალურად შეტყობს ხელ-ფეხი ამ ნიტარიალურ ერთსართულიანი სახლი აიგე და მერე საკუთრებად გაფორმებო.

დედათიღებზე აიგნა და ის სახლი ახლაც არაა ექსპლოატაციაში მიღუ-ლი.

1957 წელს 16/11-ს ქალქის საბჭოს თავი-რებმა ვაგონებზე დასევა მის-კი ერთსართულიანი რიზობიანი სახლი არა აუნუნე. რომ შენს დედა-თიღს მისაქცეული გზა დაუტყოფო. ამწვეულად ითხოვ, გვემან დღად ვადაგვანობა, ერთი სართული ნაცლად ირი აუნუნა და მერე პირველი სართუ-ლის ოთხი ოთახი მებუფეტე წლიავე პირვანსკელი. „ოსტეტურისი“ რომ ეპიანის, ისე, 30,000 მანეთად. დაუბო-ძველდებო. რა თქმა უნდა. ნიტა-რიალურად აუნუნებო.

ქალქის საბჭომ ირეკიდა ამ საქმე-ზე და დასევა: მიქის ნაცლი დედათი-ღისაგანს დაუბოდა, ახსიანი მიუ-ღებ, ხოლო თავისთვის სახლი პროექ-ტის დარღვევით აუნუნებო, ხომ არ დაუნერგებო და ამწვეულს ხელშეკრუ-ლების დარღვევა დასდებულანდა ახ-სი.

1942 წელს კონსტანტინე მაქაქარიამ დარსალი (მიხეილის კოლეჯი, ბულ-ტერი) შეიამანაგეს, და მთუ გენიდა ერთ აუნუნს მიიღე არ დაწერი-ბის თბილისს 1500 წლის ბუნეს!

ო, ჩემი თბილისი, რომელი უსახე-ლო ამწვეულად სახელს ფარავს შენი წიაიდი ვინ იყნობდა დღემდე ენკელ-ასის ქუჩა № 25-ში საბჭოთაობის ბიზნეს-მენაბე მთავრ კაპიტალიზმს ვინ-ცის ქალქის საბჭოს და ყოფილი ში-ავითარებულ სკოლის ქუჩაშია გიორგი, რომ მან თორსართულიანი და ხუთობი-ანიანი სახლის ნაცლად რორსართულიანი რიზობიანი და გვესთანაბინი სახლი დაარსა ასიგი ოპარლის ამანაგებად ქალქის საბჭომ 1957 წლის 24 აპრილს ბინის მშენებლის ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვადის დარღვევა-სთვის ძველად თავისივე გადაწყვეტი-ლებით დადილებული 11,000 მანეთი პირვა-გამტახტლო ვარგობა ააბოდა, ხოლო მის შეიღს მათი ძველი, ენკელის ქუჩაზე მდებარე სამართიანი ბინა, რომელი საბინათ საშობითვის უნდა ჩაბარე-ბოდა, უფუხედა. ამით გულსატყუებლა ცვატარებულის შეღანა 1958 წლის თეთრებე იანერის მამობის სახლის ნახევარი უბრალოდ ნაცლად უბრტორის აუნუნე, ხოლო უბრტორის კოლის საკუ-თარი ბინა გაყვალა და ამგვამდე ნახუ-ქარ ბინაში. ცხოვრობენ ახლ, თბილისი, შენი მშენებელი უნუნდა, თა-ვე დადილდა და ვის უბრტორებ დადილს!

ამით ვაგონებზე თვის წერის, მომი-ტყვევს საგაბილი კომისია, თუ ყოვე-ლი ვერ ვეტიკ. თუ მოეწონათ ჩემი თე-მა და ვამინე დაბიერებს, ხომ აუნუნე, რადგან სტატიანი ვარ და საინტერ-სოვონის, ხოლო თუ ჩაგებო, განდევ-ნი იქვეთ გამოცილან, გაოსლ და კვლავ მოგად ვაწიკდა-ზე და თუ ეს თმა შეშედა, მუშინ, აღბანი, აღარ მომიწებს მათ შესახებ წერა.

1957 წელს მგებმა მიხელი (ბულ-ტერი) და იყოლენს (ბენსიონერი) ხარკებზე პანენის თხოვეს გვიშეა-დოლო, თუ სახლს მერეც სართული დედამეშენებო. ბინშენის შოკად-გონიშენებითი უნდა ქალქის საბჭოს თანამშობილის ქალქის სა-ბჭოს არქიტექტორმა თეგვიდა სას-ტრადიციული სართული და დასე-ვა. თვის მხრივ მემი სახლილოც დასევა-სა. ამწვეულად თუ მს სახლს მესანე სარ-თული არაა ნახე სარტი არ ექნე-რა. ამირბ ხარკებზე სასართული რიზობიანი 22-ოთახიანი სახლის აუნუნის ნენარეთა მუშა.

მეტი კეცარი, მკვარს, რომ წაფი-ბებო, ერთი უტხო კაციო რომ უნდა მებუფდეს წოში ვამწვეულად, იყი-ბებო.

მაქაქარიამ თეგა: ქალქის საბჭო თუ ასიგი დასდებულის, მე რომი უნდა ნაწილობრივ დასაბის მხეგვარი ვიღო 2200 მანეთი მიუდა ქუჩისი და ნიტარიალურად შეტყობს ხელ-ფეხი ამ ნიტარიალურ ერთსართულიანი სახლი აიგე და მერე საკუთრებად გაფორმებო.

დედათიღებზე აიგნა და ის სახლი ახლაც არაა ექსპლოატაციაში მიღუ-ლი.

1957 წელს 16/11-ს ქალქის საბჭოს თავი-რებმა ვაგონებზე დასევა მის-კი ერთსართულიანი რიზობიანი სახლი არა აუნუნე. რომ შენს დედა-თიღს მისაქცეული გზა დაუტყოფო. ამწვეულად ითხოვ, გვემან დღად ვადაგვანობა, ერთი სართული ნაცლად ირი აუნუნა და მერე პირველი სართუ-ლის ოთხი ოთახი მებუფეტე წლიავე პირვანსკელი. „ოსტეტურისი“ რომ ეპიანის, ისე, 30,000 მანეთად. დაუბო-ძველდებო. რა თქმა უნდა. ნიტა-რიალურად აუნუნებო.

ქალქის საბჭომ ირეკიდა ამ საქმე-ზე და დასევა: მიქის ნაცლი დედათი-ღისაგანს დაუბოდა, ახსიანი მიუ-ღებ, ხოლო თავისთვის სახლი პროექ-ტის დარღვევით აუნუნებო, ხომ არ დაუნერგებო და ამწვეულს ხელშეკრუ-ლების დარღვევა დასდებულანდა ახ-სი.

დარსალი (მიხეილის კოლეჯი, ბულ-ტერი) შეიამანაგეს, და მთუ გენიდა ერთ აუნუნს მიიღე არ დაწერი-ბის თბილისს 1500 წლის ბუნეს!

ო, ჩემი თბილისი, რომელი უსახე-ლო ამწვეულად სახელს ფარავს შენი წიაიდი ვინ იყნობდა დღემდე ენკელ-ასის ქუჩა № 25-ში საბჭოთაობის ბიზნეს-მენაბე მთავრ კაპიტალიზმს ვინ-ცის ქალქის საბჭოს და ყოფილი ში-ავითარებულ სკოლის ქუჩაშია გიორგი, რომ მან თორსართულიანი და ხუთობი-ანიანი სახლის ნაცლად რორსართულიანი რიზობიანი და გვესთანაბინი სახლი დაარსა ასიგი ოპარლის ამანაგებად ქალქის საბჭომ 1957 წლის 24 აპრილს ბინის მშენებლის ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ვადის დარღვევა-სთვის ძველად თავისივე გადაწყვეტი-ლებით დადილებული 11,000 მანეთი პირვა-გამტახტლო ვარგობა ააბოდა, ხოლო მის შეიღს მათი ძველი, ენკელის ქუჩაზე მდებარე სამართიანი ბინა, რომელი საბინათ საშობითვის უნდა ჩაბარე-ბოდა, უფუხედა. ამით გულსატყუებლა ცვატარებულის შეღანა 1958 წლის თეთრებე იანერის მამობის სახლის ნახევარი უბრალოდ ნაცლად უბრტორის აუნუნე, ხოლო უბრტორის კოლის საკუ-თარი ბინა გაყვალა და ამგვამდე ნახუ-ქარ ბინაში. ცხოვრობენ ახლ, თბილისი, შენი მშენებელი უნუნდა, თა-ვე დადილდა და ვის უბრტორებ დადილს!

ამით ვაგონებზე თვის წერის, მომი-ტყვევს საგაბილი კომისია, თუ ყოვე-ლი ვერ ვეტიკ. თუ მოეწონათ ჩემი თე-მა და ვამინე დაბიერებს, ხომ აუნუნე, რადგან სტატიანი ვარ და საინტერ-სოვონის, ხოლო თუ ჩაგებო, განდევ-ნი იქვეთ გამოცილან, გაოსლ და კვლავ მოგად ვაწიკდა-ზე და თუ ეს თმა შეშედა, მუშინ, აღბანი, აღარ მომიწებს მათ შესახებ წერა.

1957 წელს მგებმა მიხელი (ბულ-ტერი) და იყოლენს (ბენსიონერი) ხარკებზე პანენის თხოვეს გვიშეა-დოლო, თუ სახლს მერეც სართული დედამეშენებო. ბინშენის შოკად-გონიშენებითი უნდა ქალქის საბჭოს თანამშობილის ქალქის სა-ბჭოს არქიტექტორმა თეგვიდა სას-ტრადიციული სართული და დასე-ვა. თვის მხრივ მემი სახლილოც დასევა-სა. ამწვეულად თუ მს სახლს მესანე სარ-თული არაა ნახე სარტი არ ექნე-რა. ამირბ ხარკებზე სასართული რიზობიანი 22-ოთახიანი სახლის აუნუნის ნენარეთა მუშა.

მეტი კეცარი, მკვარს, რომ წაფი-ბებო, ერთი უტხო კაციო რომ უნდა მებუფდეს წოში ვამწვეულად, იყი-ბებო.

მაქაქარიამ თეგა: ქალქის საბჭო თუ ასიგი დასდებულის, მე რომი უნდა ნაწილობრივ დასაბის მხეგვარი ვიღო 2200 მანეთი მიუდა ქუჩისი და ნიტარიალურად შეტყობს ხელ-ფეხი ამ ნიტარიალურ ერთსართულიანი სახლი აიგე და მერე საკუთრებად გაფორმებო.

დედათიღებზე აიგნა და ის სახლი ახლაც არაა ექსპლოატაციაში მიღუ-ლი.

1957 წელს 16/11-ს ქალქის საბჭოს თავი-რებმა ვაგონებზე დასევა მის-კი ერთსართულიანი რიზობიანი სახლი არა აუნუნე. რომ შენს დედა-თიღს მისაქცეული გზა დაუტყოფო. ამწვეულად ითხოვ, გვემან დღად ვადაგვანობა, ერთი სართული ნაცლად ირი აუნუნა და მერე პირველი სართუ-ლის ოთხი ოთახი მებუფეტე წლიავე პირვანსკელი. „ოსტეტურისი“ რომ ეპიანის, ისე, 30,000 მანეთად. დაუბო-ძველდებო. რა თქმა უნდა. ნიტა-რიალურად აუნუნებო.

ქალქის საბჭომ ირეკიდა ამ საქმე-ზე და დასევა: მიქის ნაცლი დედათი-ღისაგანს დაუბოდა, ახსიანი მიუ-ღებ, ხოლო თავისთვის სახლი პროექ-ტის დარღვევით აუნუნებო, ხომ არ დაუნერგებო და ამწვეულს ხელშეკრუ-ლების დარღვევა დასდებულანდა ახ-სი.

ნახ. 9. ნენარეთა

მიყვარ, არადა შენ ხარ არა ჩემი ინფერი, დარტყორი რაგონ არ აუნუნებ? აკვადლე ხელეღს ენახს და მგე რა-ი ქნის!

ნახ. 8. ნენარეთა

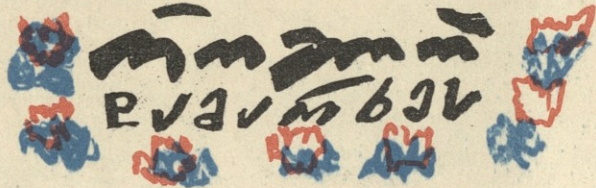
რაგონ მოსხნეს თქვენი დირექტორი? თვითონაც არ იცის. აღარც მე იცის!

სამეკუთხედი

მწერალი—მოგეწონა ჩემი ისტორიული რომანი? კრიტიკოსი—არა, წინაპრების ხულის ტრიალი არ არის შიგ.

ს. მანველიანი

(ციკლიდან „ავლაბარი“)

ლაჩინოვების უქანასკნელ ნაშიერს, ანიჩქა სოლომონოვნას ასაფლავებდნენ.

ვანსვენებულის სახლის წინ დილიდანვე შეიკრიბნენ და დავა დაიწყეს იმათ, ვისაც ყოველ გასვენებაზე შეხვდებოდა კაცი ავლაბარში. ისინი მეყვავილეებთან იგებდნენ სად და ვინ იყო მიცვალებული. შემდეგ მიცვალებულებს ერთმანეთს შორის დაინაწილებდნენ და გასვენების დღეს აღრიანად ესტუმრებოდნენ კირისუფლებს, ხელს აშველებდნენ გვირგვინების წაღებაზე და ქელებშიც იღებდნენ.

მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ კიდევ საკმაოდ დრო იყო „კუბოს აწევამდე“. ანიჩქას სახლის წინაც შეიკრიბნენ.

— ნეტავი გამაგებინა, საიდან მოეთრენ. ნამუსი აღარა აქვთ? ამბობდა ერთი ჯანლონით სავსე მამაკაცი, — ხომ არ უნდათ. კბილები სათითაოდ ჩაუშტვრიო, მე ყოჩა წიწის მედახიან. აი... ვაჰ, ბრძების „შკოლაა“... ხო დაინახეს აქ ვიყავით... რაღას მოეთრეოდნენ... მე მაგათი... — და მისმა ჩაუხანგებულმა კბილებმა სასართულიანი გინება გადმოაფრქვია.

გინებით გულმოჯერებულმა მოპირდაპირე გუნდის მეთაური მოიხმო. თვალები დაუბრიალა და დაიკარგეთ აქედანო უთხრა.

— ვა... ფქვილი თქვენ და ქატო ჩვენ?.. რა ჰკვიანები ხართ. ლაჩინოვების დედაბერი თქვენ უნდა წაილოთ, ჩვენ კი ვილაც ღარიბი ხარაზი ავწიოთ?.. არა!.. — მტკიცე ხმით წამოიძახა ერვანდმა.

მეთაურები რამდენიმე ნაბიჯით გასცილდნენ მენახეებს, აგრესიულად დამუშტეს ხელები, მკერდები დააზომეს და ჩასისხლიანებულ თვალებში ჩახედეს ერთმანეთს.

ორივე ჯგუფმა შეამჩნია, რომ ყოჩები ერთმანეთს დაეტაკებოდნენ: ყველანი ადგილიდან წამოხტნენ და მათთან მივიდნენ.

— ვაჰ, კაკო! — დაიძახა ერთმა მათგანმა, — ვერა ხედავთ, რამდენი „ვენოკები“ მოაქვთ. ჩვენც გვეყოფა და თქვენცა.

— არც თქვენ და არც ჩვენ! — ნიშნის მოგებით წამოიძახა რომელიღაცამ. — ხომ ხედავთ, მანქანა მოიყვანეს.

— რამდენი „ვენოკი“ მოიტანეს? — უტბად შეეკითხა წიწი თანაგუნდელს.

ოცდახუთი... ჩვენ გვეყოფა!

— სულ ექვსნი არა ხართ?.. თითო კაცი ხომ ოთხ-ოთხ „ვენოკს“ არ წაიღებთ, — უთხრა ერვანდმა.

— კუბოს თავსახური... დროშები? — ახმაურდნენ ერვანდის გუნდელები.

— თქვენი ფანდი არ გავა, არა! — წამოიძახა წიწი. — წადით აქედან, სანამ არ ამიკვებიხართ.

— ვინ უნდა აკეპო! — და ერვანდი დამუშტული ხელებით მივარდა წიწის.

მოთმინებადაკარგულმა წიწიმ მკვდარი სილა გაუშალა ერვანდს.

— დამარტყი, არა, ხო დამარტყი? — დაიღრიალა ერვანდმა და ახლა თვითონ ამოსცხო თავი მეტოქეს სახეში.

მაღე სისხლის ღვრა მოხდებოდა, მაგრამ ამ დროს კუბო გამოიტანეს და მანქანაზე დადეს. ძაძებში გამოწყობილი კირისუფლები მოთქმით არ ტიროდნენ და ზურნის ნაცვლად სასულე ორკესტრი მოეყვანათ.

იხტიბარგატეხილმა მოქიშვეებმა ისიც დაინახეს, რამდენიმე აააღაზრდამ, რომელთაც ავლაბარში დაციხვით „სტუდენტებს“ ეძახდნენ, ფრთხილად გამოიტანა გვირგვინები და კუბოს გარს შემოუწყო.

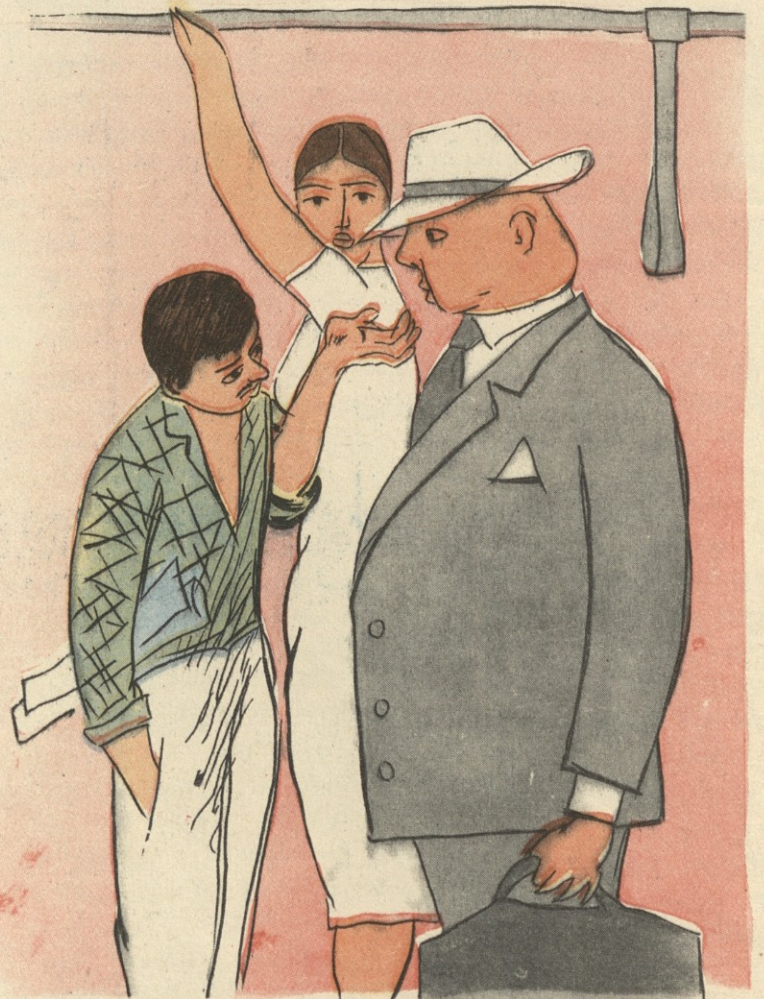
ერვანდი თავისი ჯგუფით გაიპარა.

— ვაჰ, სულ მანქანაზე აწყობენ! — წამოიძახა წიწი. როგორცაა გვირგვინებისათვის თვალი ვერ მოეშორებინა, გვირგვინების დიდი ნაწილი მანქანაზე დააწყეს, დანარჩენებს ქალიშვილებმა მოჰკიდეს ხელი. წიწიმ კუბოს თავსახურისაკენ გაიწია, მაგრამ ერთმა ბერიკაცმა უთხრა, თავი დაანებე, მაგასაც კუბოს გვერდით დადგამენო. ერთადერთი დროშაც ვილაც ქაბუკს ეჭირა ხელში.

წიწის ჯგუფი ქუჩის ბოლომდე მიჰყვა პროცესიას და პირველსავე მოსახვევთან ჩამოცილდა.

— ვაჰ, ტო! სად ავლაბარი და სად ასეთი დამარხვა! — მწარე სიცილით გაიქნია თავი წიწიმ, — ამ ქოთასაც „ღუზავი მუზიკით“ არა მარხავენ... წამო, წამო... მაგათ ქელებიც არ ექნებათ...

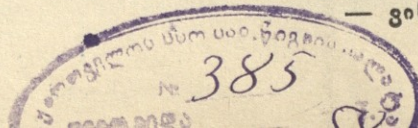
სომხურიდან თარგმნა მ. ბინიაშვილმა

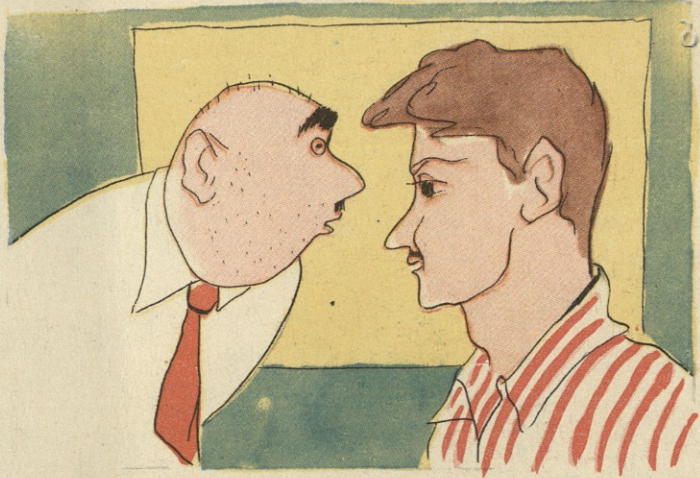
ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

— არ გრცხვენია, ჯიბეში რომ მიძვრები, ამხანაგო?!

— ვინ არის შენი ამხანაგი!

ნან. ნ. შალაზონიასი

— ეს ჩვენი დირექტორის კარიკატურაა? გასწორე, არ ნახოს.
— მართალი თუ გინდა, ორიგინალის გასწორება ჯობია.

ჩემი ცოდნა ევროპის ქვეყნებშია და ქალაქების შესახებ ადრე მხოლოდ სასკოლო გეოგრაფიის სახელმძღვანელოთი იფარებოდა, ახლა კი, როდესაც ხელში ვიჭერ ერთ-ერთი ქართველი ტურისტის უცხოური შობებულების ჩანაწერებს მისი ევროპაში მოგზაურობის შესახებ, ჩემი ცოდნის ზღვრები საგრძნობლად გაფართოვდა და, ასე ვთქვათ, გინდაც მე თვითონ ვყოფილვარ ევროპაში.

ნახეთ რა წიგნია და როგორ იკითხება:

5/V-57 წ. დღეს ჩვენი ტურისტული დელეგაცია ევროპაში მიემგზავრება. რამდენიმე ძლიერი ხელის ჩამორთმევა, ახლობლებთან გადახვევა და სკანდინავიის ავიაკომპანიის ოთხმოცობის თვითმფრინავმა Scandinavia ff № 198-მა ჰაერში აგვიტაცა. უკანასკნელად შევაველეთ თვალი სამშობლოს თვალუწვდენელ ბარკინ ველებს.

— რამისიმაღლეზე ვართ — იხუმრა დათოკომ. მე „გაფრინდი, შავა მერცხალი“ წამოვიწყე და ფიქრებით ალაზნის ველზე გავიქერ. შემოვიდა სტიუარტესა, მოგვაწოდა შოკოლადი და მანქნით გაგვიღიმა. რამდენი სიცარიელეა ამ ღიმილში.

მაგონდება თბილისი, მახოვს დახიცული რომ შევედი და დიდს წყლებში, რა ჯანსაღად გამიღიმა წყლის გამყიდველმა ქალმა... ეშ, როგორ მენატრება თბილისი...

6/V-57 წ. პარიზი. (პარიზი საერანგეთის დედაქალაქია) ეიფელის კოშკი. მაგონდება ფუნქიკული თვისის სატელევიზიო კოშკით, მახოვს, იმ კოშკს რომ აგებდნენ, სულ მივიკირდა ანტენა ვინ უნდა დაადგას-მეთქი. კარგია ახლა იქ ყოფნა, ქვევით მტკვარი, ზევით თბილისი, უფრო ზევით კოჭორი, უფრო ზევით მანგლისი და ახე შემდეგ.

პარიზში ფუნქიკული არ არის.

10/V-57 წ. ჩვენი თვითმფრინავი ლავზე რომ დასტრიალებს.

— რომი კარგი დასაღვია, — არ იშლის სუშრობას დათოკო, ყველანი ვიცინით. შუადღეზე გიდი (გიდი ჩვენებურ „ექსკურსავოდს“ ნიშნავს) გვიყვება ერთ-ერთი ისტორიული ძეგლის ისტორიას. უცებ მომიბრუნდა და ყველას გასაკვირვად მკითხა: — გეორგიანო?

— კი-მეთქი, — ვუპასუხე გაოცბულმა.

იტალიელებს მაკარონი უყვართ. 13/V-57 წ. ვენეციაში ვართ.

ჩვენს სოფელში ერთ ქალს ვენეცია ჰქვია. ჯერ კიდევ არიან ისეთი დაუღვეარი მშობლები, რომლებიც ბავშვებს ასეთ უცნაურ სახელებს არქმევენ.

15/V-57 წ. მილანში ვიმყოფებით.

— ხომ არ ვნახოთ ლასკალა? — მეხუმრება დათოკო.

— ეს გაცი რომ არ მახლდეს, აღმათ, დარდისაგან მოვკვდები.

18/V-57 წ. ბერლინი.

20/V-57 წ. უინევა.

21/V-57 წ. სტოკჰოლმი.

22/V-57 წ. ისევ თვითმფრინავში ვართ.

— ყურები ხომ არ დაგეგუბა? — მეკითხება დათოკო.

— კი!

— ნერწყვი გადაუღაპე და გაგივლის.

— ვუახლოვდებით პრალს, — აცხადებს პილოტი.

— პრალა იმას არ ჰქვია „მალადლი სტალინეცში“ რომ დეტექტურ მოთხრობებს წერს? — ვეკითხები დათოკოს.

— ჩავალთ და ვნახავთ!

23/V-57 წ. ისევ ჰაერში ვართ.

რა არის ტექნიკა, ვინ იფიქრებდა 2000 წლის წინ, რომ ადამიანი იფრენდა. ახლა კი არავის არაფერი არ გვიკვირს. გზადაგზა თვალს ვატყუებ, ვკითხულობ

ილია ჭავჭავაძის ლექსებს, რა კარგი პოეტი ყოფილა, კაცო?!
24/V-57 წ. დღევანდელი დღე ყველაზე ბედნიერი დღეა ჩემს ცხოვრებაში. საგზურს ვადა გაუვიდა, სამშობლოში ვბრუნდებით.

ვჯდები მშობლიურ „ტუ 104-ში“. თვითმფრინავმა გეზი დედა თბილისისაკენ აიღო და ამაყად შეიჭრა სტრატოსფეროში.

ვეშვებით. მომცივდნენ ნათესავები, მეგობრები, მოყვრები, რამდენიმე მძლავრი ხელის ჩამორთმევა, სვენა, კონა, უამრავი შეკითხვა.

— რა ჩამოგვიტანე?
— მაცალეთ სახლში მოსვლა!
— ივ მონტანი ნახე?
— არა!
— სილვანო პამპანიანი?
— არა!
— აბა, რა ნახე, შე უბედურო! არავის უურადლებას არ ვაქცევ, ჩემი ფიქრი და მზერა თბილისს ელოლიავენა. თბილისი, ჩემი ვახ-

ტანგ გორგასლის აშენებულ თბილისი, რა ლამაზია, თავი პარიზში მგონია. ახლა იგი 1500 წლის ვახდა.

„გამარჯობა, ჩემო თბილის-ქალაქო! შენ ჩემო ლამაზო დედაქალაქო! ძალაუნებურად აღმომხდა იეთიმ გურჯის სიტყვები.

— : —

მე მგონი ადამიანი დამთხვეული უნდა იყოს ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ, რომ ფული გადაყაროს საგზურში, განცხადებების წერით შუანა თითი დახიოს და წელი მოიწყვიტოს ევროპის აეროდრომებზე ჰოტელების ბეჭდებით აჭრელებული ჩემოდნების თრეით. წაიკითხე ეს წიგნი და მორჩა, მთელი ევროპა ხელის გულზე გაქვს.

არა თუ?

ჯვებე ლუგაპა

ნან. ა. კანდელაკისა

ცოლის შერთვამდე

ცოლის შერთვის შემდეგ

რედაქტორი — ელგუჯა მალრაძე. სარედაქციო კოლეგია: ა. ბელიაშვილი, დ. გაბაშვილი, ს. კლდიაშვილი, გ. ჯაში, ს. ფაშალიშვილი, ო. ჰელიძე. საქ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нпანი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, საერთო განყოფილების — 2-18-29. გამომც. № 17. ხელმოწ. დასაბ. 19/VIII-1958 წ. ქალ. ხომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეფ. № 912. უფ. 03642. ტირ. 40.000.

ნახ დ. ერისთავისა

— ჩვენ ახლო აღმოსავლეთი უსაზღვროდ გვიყვარს და
მწორედ ამიტომ ვარდევთ საზღვრებს.
— აღბათ ამიტომ გვეძახიან საზღვარგადასულელებს.